

híd“ lett volna. Az ég örökké kék s minden mintha szüntelen napfényben úszott volna. Pedig a valóságban nyomorult volt életem, s egyszerű a szürke fahíd, egyszerű, szürke keskeny-utcás kis falu.

4. A tanteremben padjából minduntalan kikelő, ide-oda sétáló elsőre rászólok: „Úlj már a helyedre és ne mind sétálj annyit, Jancsika!“. A gyermek szomorúan szól vissza: „Az óvodában mehettünk ahová akartunk“.

„Azok voltak a szép idők“ — szól az ifjú, gyermekkorára gondolva, míg az iskola padjai közt izzad. Hasonló módon gondol ifjú éveire a családi gondokkal küzdő édesapa, édesanya. Mennyivel inkább az öreg ember, ki úgy érzi, neki csak múltja van, legfennebb egy kis jelene, de semmi jövője.

Érettségi és teológiai találkozók, egykori osztálytársainkkal könyvek között emlegetjük a „régii szép idöket“, pedig annak idején alig vártuk, hogy véget érjenek.

5. Ezt nevezik nosztalgiának, múltat megszépítő, s arra a „csúnya“ jelenben búsan emlékező emberi magatartásnak, lelkiállapotnak.

6. A szentlecke szavait, figyelmeztetését hasznosnak és értelmesnek találok: „Ne mondd ezt: mi az oka, hogy a régi napok jobbák voltak ezeknél? Nem bölcsességből származik az ilyen kérdés.“ Ne a múltat sirasd. Munkáld, építsd inkább a jelent, jelened és jövendöd boldogságát.

7. A ma embere is — mint a mindenkori — nosztalgiázik. Hallottam román ajkútól is: jobb volt a letűnt idökbén. Hallottam magyar ajkútól: Szabadabbak voltunk a diktatúra éveiben. Vannak falusiak és vannak városiak, kik a múltat siratják. Igen, mert elfelejtik a múltból a rosszat, s csak a jóra (pedig nem is volt ilyen) emlékeznek, a valamikori „húsos fazéokra“, de semmiképpen se a csattanó ostorra.

8. Úgy képzelem el az embert, s magát az egyetemes emberiséget, mint a magas, sűrű fű között, terhével cipekedő hangyát. Mindenfele próbálgatja, hogy célja felé vezető utat megtalálhassa. Valami mindig útját állja! Mindig? Nem éppen! Fel nem adja útkereső harcát addig, míg azt siker nem koronázza, s míg terhét célba nem juttatja.

9. Jelen nehézsorsodban ne a megszépült emlékezetű múltat, a rabszolgasors büzlő húst fortyogató fazakát, keserű, Isten tudja miből sült, sárkenyerét sirasd, hanem Isten gondviselő szeretetébe vetett hittel kövesd jelened istenküldötte mözeseit, kik ha kenyér- és viznélküli pusztaságon is át, de emberhez, Isten gyermekéhez méltó, szabad élet felé vezetnek tégedet. Ámen.

LEGYETEK MÁSOKNÁL TÖBBEK

Mt 5,47b

Vasárnap van. A templomban vagyunk. Miért jöttünk a templomba? Imádni Istent, művelni lelkünket, értékesebbé tenni életünket. Célunkban az evangélium, Jézus tanítása segít. Figyeljünk hát szavára.

Első beszédét tartja Jézus nagyszámú hallgatósága előtt, akik gyorsan rájönnek arra, hogy rendkívüli emberrel állnak szemben, aki minden

más tanítónál több, minden eddigi prófétánál nagyobb. Ez a rendkívüli ember, ez a legnagyobb próféta kéri hallgatóságától: Legyetek többek másoknál!

Kétségtelen, hogy Jézus tanítványai — engedve a felhívásnak — többek voltak másoknál. De többek voltak másoknál az első keresztyények is. És többek kell legyünk mi, mai keresztyények is.

Mivel kell több legyek másoknál?

De előbb feleljünk egy másik kérdésre. Miben, akar általában több lenni másoknál a mai ember? Gondoljunk a kisgyermekre: Erősebb, ügyesebb, gyorsabb, jobb tanuló akar lenni gyermektársainál. Az ifjú szebb, ügyesebb, eredményesebb. A felnőtt ember anyagi és hatalmi többletre törekszik: gazdagabb, sikeresebb akar lenni másoknál.

Mintha hallanánk Jézus szavát: Ne ezekben legyetek többek!

Állandóan halljuk a legfelsőbb szervektől, vezető államférfiaktól is: Minden, tisztségre a legbecsületesebb embereket kell megválasztani. A tiszta lelkű embereket kell az élre állítani! A letűnt kommunista rendszer is ezt hangoztatta. És lehetséges, valóban becsületes embert tettek, tesznek a felelős állásokba, de a későbbiek során a hatalom, mellyel rendelkezik a felelős beosztásban dolgozó ember, elrontja, megrontja. Igen, mert most már nem becsületességben, nem jóságban, hanem hatalomban, gazdagságban akar több lenni másoknál.

A jézusi tanítás szellemében jóságban, becsületességben, alázatosságban, szeretetben kell többek legyünk másoknál.

Legyen mindenki számára egy mosolyunk, egy kedves szavunk. Ne alázzunk meg senkit se, inkább mi alázkodjunk meg. Ne várjuk, hogy mások köszönjenek, kívánjunk mi jó napot, jó egészséget jó előre minden barátunknak, ismerősünknek. A bűnösök is szeretik, a vámszedők is köszöntik egymást. Legyetek ti ezeknél többek: „Szeressétek még ellenségeiteket is“. Amen.

MI KÖZÖM HOZZÁD, JÉZUS?

Mk 5,7

Már az ószövetségi időkben sok bánatalom, szenvedés, fogság érte a környező népek részéről a zsidó népet. Ennek a sokat szenvedett népnek volt a prófétája, tanítója és orvosa — Jézus. Elhivatása után minden erejét, idejét népe bajainak orvoslására kívánja fordítani. Tudatában van annak, hogy az ő ereje, az ő ideje is véges. Ekkor keresi fel őt egy idegen nemzetiségű, egy kanaánita asszony (olvasd Mt 15,21—28). Bár mondja Jézus, hogy csak saját népéhez küldetett, segít az idegen asszonyon.

Idegen népek lakta városba — Gádarába — érkezik Jézus. A temető mellett halad el. A galileai „tenger“ partján található sziklákba vájt sírok egyikéből hirtelen elébe dobja magát egy „ördögös“, az akkori hit szerint egy gonosz lélektől megszállott ember. Az emberek régóta ismerik. Nagyon erős és veszedelmes ember. Ezért többször is megkötözték, béklyóba verték, de mindig megszabadult. Jézus, mikor látta,